

RUMUZ : FİKİRİYAT

Ayrılığın Olmadığı Yerde Görüşmeyi Umduğum Değerli Nuri Pakdil;

Kelamımın sahibi olan Rabb’imin bana vermiş olduğu en büyük nimetler kalemim ve kâğıdım olmalı. Boş bir kamış olan fikriyatıma besmele ile üfleyince nice düşünceler zihnimde alaca bir at misali koşmakta, kâğıdıma misafir olmak için tohum misali yeşermektedir. Bilakis fikirler de hamdır başlangıçta. Her türlü olumsuz duruma karşı pişip yeşermesi gerekmektedir. Hiç şüphesiz ki o olgunlaşma da acı ve ümidin birleşmesi ile oluşmaktadır.

Bu birleşimin en çetin dönemlerinden birine “Yedi Güzel Adam” topluluğu olarak bizzat tanıklık ettiniz. Havanın, sokakların, bakışların, yüreklerin, fikriyatların kurşun gibi ağır olduğu bu süreçlerde kitapların en kerimine tutunup kalemlerinize, kâğıtlarınıza ve gönüllerinize döndünüz. Daha doğrusu özünüze yöneldiniz. Çünkü o kalemın mürekkebinden çıkan her bir kelam göklerin buyruğunda bulunmaktadır. Sizin ifadenizle kalemınız kaleniz olmuştu... O kalenin içinde, sokaklarda meydana gelenlerden dolayı evladı için korkan bir anneyi de barındırmıştınız, bir yandan da Filistin’de şehit olan ve babasının asla okşayamayacağı sarı saçlara sahip kızı da... Siz o kalenin içine insanlık olarak unuttuğumuz tarihimizi, şuurumuzu, kültürümüzü, merhametimizi koymuştunuz. En önemlisi de unuttuğumuz en büyük “Sanatçı”nın kelimelerini koymuştunuz. Bilakis insanoğlu nankörlüğe bürünmüş bir unutkandır. Bunu da hatırlatmıştınız...

Hatırlattığınız her bir unsuru yeşerten bu masum Anadolu insanların gözyaşları olmuştur. Hani “Coğrafya kaderdir.” derler ya! Bozkırın ortasında bulunan Anadolu topraklarında hüznün ile yetişirmiş gönüller. Bu toprakların samimi insanları; gönüllerinde taşıdıkları hicran dolu sevdalarının, dinlenmeyen fikirlerinin, susturulan çocukluklarının, bir kez dahi babaları tarafından okşanmayan saçlarının hüznüleri ve bir o kadar da zıt görünen umutları ile tohumlarını ekerlermiş topraklarına. Sevda bahçesindeki gülün rızası olmasa bile onun suyu olmaya devam edermiş gönül yolcuları. O yolcu bir Neşet Ertaş türküsünde gizlenmiş, dergâha kırk yıl odun taşıyan Yunus’un seslenişinde bir ah olmuş, belki de en önemlisi sınır duvarlarını tanımayan gönülleri ile mazlumlara maddi ve manevi yardım eli uzatmıştır... O ellerden biri de siz olmuşsunuz. Yüreklere bir Yakup titremesi gibi girip bizi sarsmıştınız. Yasir Arafat’ın Birleşmiş Milletler’de yaptığı konuşmada uzattığı zeytin dalını bize hatırlatmıştınız. Hatırlatmalarınızdan biri de bu olmuştu. Çünkü siz uyanıktınız ve uyuyanları uyandırmak istemiştiniz. Bu da kolay olmamıştı şüphesiz. Kudüs’ü

ve Mescid-i Aksâ'yı biz uyuyanlara göstermek istemiştiniz. Sizin kelimanız ile: “Yürü kardeşim. Ayaklarına bir Kudüs gücü gelsin!”. Gücünüzü de bundan alıyordunuz şüphesiz...

Elinizde artık kalemin, kitabın, kâğıdın yanı sıra Filistin topraklarında umudun ve direnişin sembolü olan zeytin dalı da bulunmaktaydı. O topraklarda hedeflerden biri de zaten zeytin ağaçlarıydı. Çünkü gül bahçesini ateşe vermek isteyen Nemrutlar, gönüllerdeki ümidi söküp İbrahimileri yok etmek istemektedir. Lakin zulmedenler, Nemrutlar, Firavunlar bilmemektedirler ki sınır tanımayan gönlü masum insanlar, tüm insanlık için dünyanın her bir yerine Kudüs'ten başlayarak mazlumun ahının yayıldığı her bir karış toprağa, Suriye'ye, Irak'a, Doğu Türkistan'a, Arakan'a ve daha nicelerine tohumlar ekmiştir. Firavun istediği kadar göklere çıkmak için kule yaptırın; asıl, göklere teslim olan ve her türlü unsur ile yapılan zulmü dile getirenler manevi olarak yüksek bir kule yapmıştır. Bilakis o kulenin bir katında da siz bulunmaktasınız. Bir diğer katında Malcolm X, Necip Fazıl, Erdem Bayazıt, Fethi Gemihlioğlu ve diğerleri... Gayeniz hiç kuşkusuz, bir insan dahi olsa kurtarmaktır. Çünkü elinizde bulunan kitapta bir insanı kurtarmanın tüm insanlığı kurtarmaya eş değer olduğu belirtilmiştir.

Topraklarından sökülme ve kurutulmaya mahkûm edilen zeytin ağaçları her türlü acımasızlığa karşı, bir anne gibi hayatta durmaya devam etmiş, tohumları ile topraklarına sınıksız tutulmuştur. Kökleri mazide olan bu zeytinler atilerini bu kökler ile sürdürmüştür. O köklerde “Vallahi Kudüs alınana kadar gülmeyeceğim.” diyen Selahaddin Eyyubi de vardır, para teklifi sunduklarında “Şehit kanı ile alınan yerler parayla satılmaz.” diyen Abdülhamit de... O köklerde fetihleri ile gönülleri aşan Fatihleri, adaletiyle nam salınan Kanunileri, gökyüzünün eri olmak için yanan Hezarfenleri, daha nice Kudüsleri fethetmek için beklenen Selahaddinleri yetiştiren analar bulunmaktadır. Siz de bir annenin bir çocuktan Kudüs oluşturacağını belirtmiştiniz (Başta garip karşılamıştım bu durumu. Lakin kıskanç bir fitrata sahip olan validenizin sadece Kudüs'e anne demenize izin vermesini öğrendikten sonra yoğun bir duygu olan anneliğin yetim kalan her bir mekânla ve unsurla bir bağı olduğunu kavramıştım.).

Üstadım!

Koca silahlara ve namlulara karşı ellerindeki sapan taşları ile mücadele eden Filistin halkını geçmişte de olduğu gibi bu günlerde de adaleti dilinden düşürmeyen kesimler görmemektedir. Fildişi kulelerine saklanıp haksızlığı dile getirmeyenler bir annenin sabahleyin ekmek almak için bakkala gönderdiği çocuğunun ölüsünü ve elindeki kanlı ekmek poşetinin acısını hiçbir zaman anlayamayacak ve vicdanları rahat olarak asla uyuyamayacaklardır. Bu dünya;

“Ölünce sizi Allah’a şikâyet edeceğim.” diyen bir çocuğun seslenişindeki şikâyetin cezasını çekmektedir ve 245 km yol boyunca ayağındaki terlikle kurtulmaya çalışan çocukların sömürülen yaşamlarının, elindeki balonla ve babasının yeni aldığı elbisesi ile sokaklarda nazlı nazlı yürüyen bir kız çocuğu olması gerekirken savaştan dolayı akli dengesini yitirmiş ve zayıflıktan yürüyemeyecek hâlde olan çocukların bulunduğu bir dünya olmuştur.

Hâlbuki yaşamak, şairin dediği gibi bu gök kubbede çocuklar adına savaşmak değil miydi? Bomboş parklar, teki bulunmayan ayakkabılar, kolu yırtılmış bez bebekler, tahtası düşmüş okullar, kaybedilen hayatlar, özgürlüğü elinden alınmak istenen Mescid-i Aksâ... Evet, bunlar acı gerçekler kuşkusuz. Kalem de en zorlu görevidir bunları dile getirmek... Tıpkı Akif’in kaleminin İstiklal Marşı’nı yazması gibi, Çanakkale’de sevdiği kıza “Hakkını helal et!” notunu yazan şehidin kalemi gibi. Sancılı ve ümitli. Bu dönemin en ateşli anlarında sizlerin göstermiş olduğu mücadele ve giymiş olduğunuz ateşten gömlekler yol boyunca gençlere moral olmuş ve olmaya da devam edecektir. Bu yol cefalıdır, dikenlerle doludur. Hem Kâinatın Efendisi olan Hz. Peygamberimizin evinin önüne de dikenler dökülmemiş miydi? Bir yandan Mevlana da ayağımıza takılan dikenlerin gülün habercisi olduğunu belirtmişti. Bundan dolayı güle meylettığımız bu serüvende ümitsiz değilim ama hüznün ile doluyum. Bundan da fazla şikâyetçi değilim. Aciz olan insanın gönlüne hüznün daha da yakıştığını düşünürüm. Zarif bir şair olan yol arkadaşınızdan da bilirim ki hüznün içinde mutluluk getiren bir zarftır. O zarfı postacıların değil, insanlığın sessizliğine küsmüş ve bizlere arkasını dönmüş Filistinli Hanzala’nın gülücükler saçarak getireceğine imanım bulunmaktadır. O zaman güvercinler zeytin dallarını semadan özgür çocukların ellerine bırakacak, çocuklar ayaksız kalmayacak, eve gitmesi gereken ekmek kanlı olmayacak, tatlı kız çocukları pembe elbiselerini giyip sokaklarda gezinecek, oğlan kardeşlerim babaları öldükleri için ailenin sorumluluğunu üstüne almayacak, somurtkan insan kalmayacak. Çünkü masumlar gülecek, sevinecek... Çünkü dünyayı iyilik kurtaracak...

Bu sevinmenin ve muştuların gerçekleşmesi için “Ben Müslümanım” diyen herkesin değil, “Ben bir insanım” diyen herkesin kendine meydan okuması lazımdır. Nefsine, batıla, zulme ve uyuyan gençliğe meydan okuması gerekmektedir. Üzerine güneşi doğuran, bütün bir insanlığın sorumluluğunu kendisinde hissetmeyen, kalemlerini, fikriyatlarını, ruhlarını boş şeyler için harcayan gençlere meydan okumalıdır. Bunun yegâne şartı, sizin de belirttiğiniz üzere okumaktır. Lakin tek yönlü bir okuma değildir bu. Kâinatı, evreni, yakınlarını, kalemlerini, görüşlerini, her biri birer tanıklık içeren kitapları ve en önemlisi de kendini okumaktır. Bilakis yaratılmışların en şerefli olanı olarak geline bu dünyada ağlayan her bir çocuktan, sönen her bir ümitten, kırılan her bir

kaleminden sorumlu olduğunun bilincinde olmalıdır. Gerekirse gecelerimi fethetmeli, rahatımdan vazgeçmeli, hatta gözlerinden dahi olmalıdır. Bunlara rağmen ümitsizliğe kapılma düşüncesini aklının ucundan bile geçirmemelidir. Çünkü bilmelidir ki bir yerlerde büyük bir umutla onu bekleyen mazlumlar bulunmaktadır. Bu ellerin birilerine dokunması için canla başla çalışmalıdır. Tıpkı sizler gibi... Yedi Güzel Adam gibi, Malcolm X gibi, Aliya İzzetbegoviç gibi, Fetih Gemihlioğlu gibi, Nazım Hikmet gibi. İsteddiği inanca sahip olsun. Nazım Hikmet'in de gayesi bu insanlığı, memleketi güzelleştirmektir. Uçurtmaları maviliklere sürmektir. Gülhane Parkı'nda bir ceviz ağacı olarak tanıttı kendini ama o da bizdendir. Bu coğrafya her türlü görüş rengini taşımaktadır bağrında. Bu kadar acı çekmesinin sebebi de budur ama rahmeti de bulunmaktadır. (Birlik ve beraberlik içinde olmayı bu sayede öğrendik diye düşünürüm.).

Kur'an-ı Kerim'de Alak Suresi'nde bir ayet bulunmaktadır: "Size kalem ile yazmayı öğreten odur.". Yani kelam gibi kalem de bir sır içermektedir. Masivanın rahmetini içeren bir sır... Mektubumun başında da belirttiğim gibi kalenizde en büyük "Sanatçı"nın kelimelerini öğretmiş olduğu kalem ile koymuştunuz, onun izleri bulunmaktadır kitaplarınızda.

Kalemiyle Büyük Bir Direniş Sergileyen Değerli Nuri Pakdil,

Yazmaya devam etsem mektubumun sonunu getirmem çok zor olacaktır. Lakin bir konuya açıklık getirmek isterim. Mektubuma başladığım hitap ile ilgili. Vefat ettiğiniz gün haberi akşam haberlerde görmüştüm. Koltukta sürekli hareket edip ağladığımı dün gibi hatırlarım. Çünkü ben hep dua etmişimdir. "Allah'ım, küçük bir yerde yaşıyorum. Yedi Güzel Adam topluluğundan Nuri Pakdil'i ve Rasim Özdenören'i görmeyi çok istiyorum. Senin yardımınla üniversiteye gittiğimde onları görmeyi nasip et!" diye. Haberi görünce anladım ki sizin ile olan vuslatımız, ayrılığın olmadığı yerde olacak inşallah. Umduğum bir şey var. Belki bu mektup Rasim Özdenören ile olmasını istediğim vuslata sebep olacak. Kim bilir?! Nasip...

Fikriyatınızın, kitaplarınızın, davanızın her daim yaşaması dileğiyle. Ayrılığın olmadığı yerde görüşmek üzere...